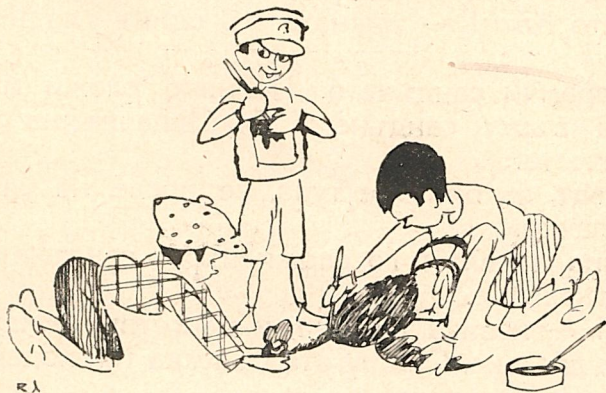

Пъсенята свърши. Двама-трима души дадоха пари и си извадиха билетчета. Човъкътъ сне подпоркитѣ на латерната и потегли напредъ. Подире му се урнаха рой деца. Най-близу до човъка вървѣше Плачко. Той не снимаше очи отъ чудната птица.

II.

Подиръ два дни, въ задния дворъ у Плачкови ставаше нѣщо. Плачко и двамата му приятели, Поливко и Заливко, скришомъ работѣха. Тѣ се обръщаха часъ по часъ, да не би нѣкой да

ги забележи. И винаги, когато двамата си дигаха главитѣ, единъ все току натискаше нѣщо къмъ земята.

— Дръжъ го здраво, да не изкукурига, че ако ни чуятъ... — шепнѣше Плачко.

— Ти боядисвай крилото, пъкъ азъ — опашката!

— Човката, човката намажи! И отгоре и отдолу!

— Вижъ това перо се познава!

— Боядисай още веднажъ!

Тримата бѣха натиснали единъ младъ, охраненъ пѣтелъ и го боядисаха.

Цѣлъ часъ се въртѣха тѣ около пѣтела. Цапаха го, мазаха го и най-после той стана цѣлъ жълтъ съ червена опашка и зелена човка.

— Готово, готово! — заплѣска ржце Плачко. — Сжшински папагалъ!

— Кати, хопъ! — подскачаше Поливко около натиснатия отъ Заливка пѣтелъ.

Наистина, боядисаниятъ пѣтелъ не можеше да се познае отдалечъ. Да биха го видѣли другитѣ пѣтли и кокошки, щѣха да се подплашатъ отъ него.

— Дръжъ го яко, да не хвъркне! — изшушука Плачко. — Азъ отивамъ да донеса латерната.

Следъ малко, той донесе едно голѣмо сандъче и една макаряна кутийка. После бръкна въ джеба си, извади малка хармоничка и тихо свирна.